

Funkční senát pro lidi, ne prostor pro plané diskuse politiků

JUDr. Mgr. Stanislav Körner

kandidát KSČM do Senátu,
volební obvod č. 31 – Ústí nad Labem a část Litoměřicka

VOLTE ČÍSLO 7

ŽIVOTOPIS

JUDr. Mgr. Stanislav Körner

(* 31. 3. 1967), bez politické příslušnosti

Vzdělání:

Střední průmyslová škola strojní,
Ústí nad Labem (1981–1985)

- všeobecné strojírenství
Vojenská politická akademie Klementa
Gottwalda, Bratislava (1985–1989)
- vševojskový důstojník
Fakulta právnická Západočeské univerzity,
Plzeň (2000–2005)
- obor právo
Filosofická fakulta Univerzity Jana Evangelisty
Purkyně, Ústí nad Labem (2008–2013)
- obor historie

Záliby, zájmy:

historie se zaměřením na vojenství a právo, publicistika,
sportovní praktická střelba (IPSC) – střelec i rozhodčí,
jízda na kole (rekreační)

Narodil jsem se v Ústí nad Labem a zde žiji, s přestávkou let 1990–2008, kdy jsem přesídlil do Loun poté, co jsem coby voják z povolání nastoupil k tamějšímu pluku.

Moje profesní dráha je poměrně pestrá. V letech 1989–1993 jsem sloužil jako vševojskový důstojník 3. motostřeleckého pluku v Lounech, poté jsem se 5 let pohyboval v soukromém sektoru, kde jsem prošel bezpečnostní agenturou (vedoucí ostrahy Pruněrovských elektráren) a dvěma obchodními firmami (obchodní zástupce, vedoucí oddělení). V letech 1999–2006 jsem působil jako správní rada Odboru azylové a migrační politiky MV ČR, kde jsem postupně vykonával všechny úkony spojené s řízením o udělení azylu v první instanci, včetně zřizování nových odloučených pracovišť, např. v Kostelci nad Orlicí nebo v zařízení pro zajištění cizinců v Balkové; de facto jsem byl „výkonný důstojník v poli“. Po zrušení pracoviště v Balkové jsem na vnitru skončil, a od května 2006 pracuji ve funkci vedoucího oddělení dopravně správních agend v odboru dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Ústeckého kraje. Kromě toho působím jako externí vyučující na Filosofické fakultě UJEP s výukou předmětů Dějiny státu a práva a Dějiny vojenství ve filmu, od roku 2014 tamtéž studuji doktorský studijní program, obor České dějiny.

Moje dosavadní působení v politice

V letech 2010 a 2014 jsem za KSČM kandidoval jako bezpartijní do zastupitelstva Statutárního města Ústí nad Labem. V roce 2014 jsem byl zvolen jako pátý zastupitel v pořadí. Mandátu zastupitele jsem se však vzdal ještě před prvním zasedáním zastupitelstva a to z důvodu střetu zájmů, protože funkce zastupitele obce je neslučitelná s výkonem funkce pracovníka zařazeného do krajského úřadu, pokud tento vykonává přímo státní správu vztahující se k územní působnosti příslušného územně členěného statutárního města, což byl můj případ. **Tehdy jsem se vzdal mandátu, protože nepatřím mezi ty, kteří, lidově řečeno, kážou vodu a pijí víno.**

VOLTE ČÍSLO 7

S čím jdu do voleb, které v našem volebním obvodu nebudou zrovna nejlehčí, a jaké mám představy o svém působení v Senátu?

Chtěl bych se v první řadě, kromě naplňování volebního programu KSČM, zasadit o zvýšení významu role Senátu v zákonodárném procesu a tím i ke zlepšení nazírání veřejnosti na Senát, který v současné době může pro řadu lidí působit jako „odkladiště“ vysloužilých politiků, případně jako poněkud lepší diskusní klub pro určitou skupinu „vyvolených“.

Když si představíme Parlament ČR jako specifickou „továrnu na zákony“, osobně bych Senát přirovnal k jakési „výstupní kontrole“ toho, co vychází z „výrobní linky“, tedy z Poslanecké sněmovny. Výsledkem by tedy mělo být to, že pokud něco z takové „fabriky“ vyjde, tak to musí být funkční a „sedět“, a ne že se to bude za pár týdnů měnit, protože se zjistí, že takto to nemůže fungovat. Aby ovšem Senát mohl plnit funkci „výstupní kontroly“, nemůže na to mít pouze 30 dní, jak stanoví § 46 odst. 1 Ústavy České republiky, když vlastní „projekce a výroba“ ve Sněmovně trvá někdy i několik let!

Za zcela absurdní považuji to ustanovení zákona o jednácím řádu Senátu, které dává Senátu možnost „vyjádřit vůli se návrhem zákona nezabývat“, a to z jednoho prostého důvodu. Protože jsem úředník, placený z veřejných prostředků, připadá mi to tak, jako kdybych přišel ráno do práce a řekl svému nadřízenému (který mi potvrzuje výplatu), že pro ten den se „nehodlám přidělenou prací zabývat“, ale že svou výplatu přesto chci.

Výstup ze Senátu ve vztahu k návrhům zákona předložených Poslaneckou sněmovnou musí být jasný a srozumitelný především pro veřejnost.

Rozhovory se mnou, které vyšly v tisku

Jde o konstruktivní debatu, ne žvatlání

(vyšlo dne 22. 3. 2016 Haló noviny)

Stalo se u nás tradicí, že volby do Senátu, horní komory Parlamentu České republiky, voliči KSČM poněkud přehlížejí. Naše volební účast bývá malá. Komunistická strana Čech a Moravy od počátku Senát nepodporovala a podle toho také vypadaly výsledky voleb. Naši kandidáti uspěli opravdu jen minimálně. Bohužel tento stav je nenormální. Senát existuje, je součástí našeho politického uspořádání, a proto je třeba postoj voličů KSČM změnit. Chceme-li mít v tomto orgánu výraznější pozici, potřebujeme zvýšit počet našich senátorů. Ostatní strany o užitečnosti nebo neužitečnosti Senátu nediskutují, ale věnují se plně volební kampani. V Ústeckém kraji budou na podzim tohoto roku senátní volby ve dvou obvodech. V okresech **Most a Ústí nad Labem**. Naše strana staví do senátních voleb na **Mostecku (volební obvod č. 4) Ing. Josefa Nétka** a pro volební obvod č. 31 Ústí nad Labem **JUDr. Stanislava Körnera**. Položili jsme mu několik otázek.

Málo se mluví o úloze senátora v jeho volebním obvodu. Senátor může vyvinout výraznou aktivitu k řešení nejožehavějších problémů, které obyvatele zatěžují. Obecně se ví, že náš kraj, okres Ústí nad Labem, potřebují výraznou pomoc k zlepšení současného neutěšeného stavu. Máte už představu, které nejožehavější problémy je třeba ve volebním okrese Ústí nad Labem řešit?

Jedna věc je označit problémy, které lze nazvat nejožehavějšími, pak je další otázka rozlišit jednotlivé problémové okruhy podle toho, kdo, tj. **který orgán na té či oné pozici ve společnosti je vybaven takovými pravomocemi, aby mohl tyto problémy řešit.** Samozřejmě že nelze „hodit“ nějaký problém např.

jen na město nebo na některý z úřadů, vždy by se mělo jednat o společný postup více zainteresovaných subjektů. Když si vezmu např. nedostatek pracovních míst a s ním související nezaměstnanost, jež jsou jedněmi z nejpalčivějších problémů Ústeckého kraje a okresu Ústí nad Labem, toto nevyřeší ani město samotné, ani Úřad práce. Aby vznikla nová pracovní místa, je nutno investovat, případně změnit politiku města ve vztahu k outsourcingu a začít fungovat nikoli dodavatelsky, ale vlastními silami a prostředky. To je ale složité, vzhledem k finanční situaci města, které je poměrně dost zadlužené. S nezaměstna-

ností také úzce souvisí náš sociální systém, jehož nastavení nemotivuje určité skupiny lidí k tomu, aby vůbec nějakou práci sháněli. Přitom práce je. Možná by stálo za to zamyslet se nad starým dobrým úslovím „Kdo nepracuje, ať nejí“ a možná jej trochu upravit, třeba tak, že „Kdo nepracuje, ať se nepřežírá“. Odtud již není daleko k otázce sociálně vyloučených lokalit, které jsou také sui generis „vizitkou“ Ústeckého kraje a okresu Ústí nad Labem. A podobně by se dalo ve výčtu problémů pokračovat, stačí jen připomenout např. neutěšený stav vybavenosti potřebnými kulturními, sportovními, školskými zařízeními (např. koncertní sál, sportovní hala, vícefunkční sportoviště atd., nezařadil bych sem však muzeum a knihovnu, protože zde je zřetelný posun k lepšímu, tyto instituce fungují a nabízejí poměrně širokou škálu programů, kde si může vybrat každý) a architektury krajského města, což je však bohužel důsledek působení předchozích vedení města a řešení těchto otázek je opět vesměs v pravomoci orgánů Statutárního města Ústí nad Labem.

Úloha senátora v jeho volebním obvodu by se měla odvíjet v první řadě od jeho pozice coby člena orgánu moci zákonodárné. To znamená, že by měl především zjistit konkrétní problémy občanů svého volebního obvodu a následně svou činnost zaměřit na pokud možno efektivní řešení těchto problémů na úrovni zákonodárného sboru, tj. Parlamentu České republiky. Možností, jak toto realizovat, je více, ale k tomu je nutno přestat diskutovat o ničem a řešit konkrétní věci, především zapomenout na dělení levice, pravice a možná něco státního mezi tím. Uvedu relativně jednoduchý příklad, v Ústeckém kraji je 7 senátních volebních obvodů, které mají rozličné politické zastoupení, když to vezmu od severu, tak v Děčíně je senátor bez politické příslušnosti (za STAN), tady v Ústí jsou to Severočeši.cz (ve volebním období 1998–2004 týž člověk za KSČM ☺), v Litoměřicích ČSSD, v Teplicích ODS, v Mostě bez politické příslušnosti (za Severočeši.cz), Chomutov je zastoupený KSČM a okres Louny zastupuje senátorka bez politické příslušnosti (za ANO 2011). Pokud tedy jde o problémy kraje, respektive jednotlivých okresů, mělo by jít všechno ostatní stranou a začít řešit ty problémy, které se týkají konkrétně Ústeckého kraje. To se však příliš často nestává, a to je, podle mého názoru, jedna z otázek, která by se měla dostat na pořadí jednání senátorů za Ústecký kraj. Musí jít ovšem o debatu konstruktivní, ne jen o plané žvatlání.

A že je o čem jednat, přitom na velice solidních základech, svědčí jen třeba geografická poloha kraje v rámci České republiky a s tím související bezproblémová dostupnost do sousedního Německa. Dále nelze pominout komunikační význam Ústeckého kraje a Ústí nad Labem jako takového, vždyť se jedná o jeden z nejdůležitějších dopravních uzlů především z hlediska železniční dopravy, ale i dopravy lodní, nehledě na to, že dokončení dálnice D8 v tomto roce výrazně zlepší i dostupnost kraje a okresu Ústí nad Labem. Jedinečná soustava přírodních a památkově chráněných objektů ve vlastním městě, tj. v intravilánu Ústí nad Labem i v jeho v bezprostřední blízkosti představují další investiční potenciál, a nelze ani přehlédnout blízkost Teplic, lázeňského města s dlouhodobou tradicí.

Cílem snažení nejen mého, ale i všech dalších senátorů, poslanců a osob na dalších zastupitelských postech by mělo být především podpořit dosavadní rozvoj Ústeckého kraje a především změnit image krajského města Ústí nad Labem.

Volby do Senátu jsou tentokrát v termínu souběžném s volbami do krajských zastupitelstev. V našem kraji KSČM volby vyhrála a vytvořila po minulých volbách koalici s ČSSD. Všeobecně se má za to, že kraj byl řízen dobře, vyhnuly se mu aféry, které provázely minulé vedení, a podařilo se úspěšně plnit volební program. Máte za to, že naši voliči tuto situaci ocení a přijdou k volbám?

Jak jsem se již v minulosti několikrát vyjádřil, nyní jsme v situaci, kdy je potřeba přejít od opoziční aktivní pasivity k výrazné aktivitě a vycházet přitom z výsledků, jichž současné krajské vedení v čele s KSČM dosáhlo a které je nutno zmínit a připomenout.

Především se podařilo obnovit rok a půl zastavený Regionální operační program a až na malé výjimky proinvestovat poskytnuté prostředky. Komunisté byli po aférách v ROPu ti, kdo se ve velké míře zasloužili o obnovení a znovunastartování tohoto programu, kraj dokázal stabilizovat Krajskou zdravotní a.s. a očistit ji od nevýhodných projektů a zastavit špatné smlouvy. Dalšími oblastmi, které je nutno zmínit, je doprava a školství. V oblasti dopravy bojujeme o dokončení dostavby dálnice D8, k čemuž by mělo v tomto roce dojít, dále se daří integrace osobní dopravy, která po jejím dokončení mimo jiné např. umožní cestování napříč krajem pouze s jedním cestovním dokladem bez rozdílu, zda jedete vlakem nebo autobusem některého z dopravců, kteří se do tohoto systému postupně připojují; s tím např. souvisí i systém různých slev a bonusů. Pokud jde o školství, kraj vybudoval síť páteřních škol a nadále věnuje oblasti školství velkou pozornost, v současné době především tak často diskutované otázce inkluze, a samozřejmě i otázce určování školských obvodů základních škol, zřizovaných městy.

V rámci volební kampaně je nutno tyto výsledky práce KSČM v Ústeckém kraji odpovídajícím způsobem důkladně občanům připomenout, neboť problematika zdravotnictví (Krajská zdravotní a.s.), dopravy (projekt integrovaného dopravního systému Doprava Ústeckého kraje) a školství (projekt Páteřní škola Ústeckého kraje) se dotýká všech občanů kraje, protože oni potřebují lékařskou péči, oni potřebují dopravu a jejich děti chodí do škol. Až se toto lidem připomene, jsem přesvědčen, že občané, kteří zatím volby do senátu i do krajských zastupitelstev „vypouštěli“, k volbám přijdou, pokud se ovšem cestou do volební místnosti někde nezastaví, např. u stánku s koblihami nebo u vyhlášení „nové“ křížové výpravy proti KSČM ☺.

Senát PČR, kromě jiných úkolů, posuzuje návrhy zákonů, které mu postupuje po projednání Poslanecká sněmovna PČR. Zákony může zamítnout a vrátit k novému projednání, vrátit s pozměňovacími návrhy, může vyjádřit vůli návrhem se nezabývat nebo se předlohou zákona nezabývat vůbec, bez vyjádření. Bude-li Senát po volbách s větším zastoupením našich zástupců, budeme ve větší míře zasahovat do této procedury. Může se pozice Senátu v našem politickém systému zlepšit tak, aby byla přijatelná i pro voliče KSČM?

Především bych chtěl upřesnit možnosti Senátu v rámci legislativního procesu. Pokud Senát dostane z Poslanecké sněmovny jí přijatý návrh zákona, pak může podle § 106 a násl. zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, po projednání v příslušných výborech postupovat několika způsoby:

- 1) Vyjádřit vůli se návrhem zákona nezabývat.
- 2) Schválit návrh zákona ve znění postoupeném Poslaneckou sněmovnou.
- 3) Návrh zákona ve znění postoupeném Poslaneckou sněmovnou zamítnout.
- 4) Vrátit návrh zákona Poslanecké sněmovně s pozměňovacími návrhy.

Pokud jde o zlepšení pozice Senátu v politickém systému a zejména z pohledu voličů, je nutné, aby Senát začal pracovat skutečně jako důležitá součást zákonodárné moci a ne jako diskusní platforma pro některé politiky. Především by měla být více zveřejňována jeho činnost coby oné, tak často diskutované, „pojistky demokracie“, což je ovšem velice vágní termín.

Když si ovšem vezmeme Parlament ČR jako specifickou „továrnu na zákony“, osobně bych Senát přirovnal spíše k jakési „výstupní kontrole“ toho, co vychází z „výrobní linky“, tedy z Poslanecké sněmovny. Výsledkem by tedy mělo být to, že pokud něco z takové „fabriky“ vyjde, tak to musí být funkční a „sedět“, a ne že se to bude za pár týdnů měnit, protože se zjistí, že takto to nemůže fungovat. A to je problém, který se nazývá (ne)vymahatelnost práva – a ta je v České republice opravdu velká. Aby ovšem Senát mohl plnit funkci „výstupní kontroly“, nemůže na to mít pouze 30 dní, jak stanoví § 46 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, když vlastní „projekce a výroba“ ve Sněmovně trvá někdy i několik let! Prodloužení lhůty pro skutečně aktivní uchopení zákonodárné úlohy Senátu aspoň na dva měsíce považuji za zásadní.

Ovšem za zcela absurdní považuji ta ustanovení výše zmíněného zákona, která dávají Senátu možnost „vyjádřit vůli se návrhem zákona nezabývat“, a to z jednoho prostého důvodu. Protože jsem úředník, placený z veřejných prostředků, připadá mi to tak, jako kdybych přišel ráno do práce a řekl svému nadřízenému (který mi potvrzuje výplatu), že pro ten den „vyjadřuji vůli se přidělenou prací nezabývat“, ale že svou výplatu přesto chci. Když to řeknu jednoduše, senátor, pokud není odborník na danou problematiku, má příslušné pravomoci, potažmo svého asistenta, aby si opatřil dostatek informací k tomu, aby posoudil, zda je výstup z Poslanecké sněmovny schopný pro další cestu „ven“ nebo zda je to „zmetek“, který je nutno přepracovat. Výstup ze Senátu ve vztahu k návrhům zákona předložených Poslaneckou sněmovnou musí být jasný, a srozumitelný především pro veřejnost, takže bych viděl model:

- 1) Senát návrh zákona předložený Poslaneckou sněmovnou po projednání do 60 dnů bez dalšího schválí.
- 2) Senát návrh zákona ve znění postoupeném Poslaneckou sněmovnou po projednání do 60 dnů zamítne.
- 3) Senát po projednání do 60 dnů vrátí návrh zákona Poslanecké sněmovně s pozměňovacími návrhy.

Vzhledem k tomu, že tato lhůta by vyžadovala změnu v Ústavě, která je možná pouze při splnění zvláštních podmínek, kvalitativně vyšších, než jsou potřebné pro schválení běžného zákona, viděl bych například toto jako jeden z hlavních úkolů, na které bych se v případě zvolení zaměřil.

Evropská unie ano či ne

(vyšlo dne 7. 6. 2016 Haló noviny)

Když jsme v roce 2004 vstupovali do Evropské unie, větší část národa považovala tento krok za vykročení správným směrem. S odstupem let můžeme bilancovat. Jdeme správným směrem? Zeptali jsme se JUDr. Stanislava Körnera, kandidáta pro senátní volby (volební okrsek č. 31 Ústí nad Labem a část okresu Litoměřice) na jeho pohled k této problematice.

Můžete se zamyslet nad naším členstvím v Evropské unii. Jaké přínosy pro naši zem můžeme uvést?

Jako jednoznačný přínos mohu uvést především volný pohyb osob, zboží, práce, služeb a kapitálu, což značně rozšířilo možnosti jak pro širší uplatnění individuálních schopností každého jednotlivce nejen v jeho profesním životě, ale i v životě osobním (rekreace, cestování atd.). Otevření přístupu na evropský trh umožnilo českým firmám nabídnout své výrobky tam, kde to do té doby bylo poměrně složité. Možnost čerpání dotací z evropských fondů zase vytváří podmínky pro investice v České republice, ať se jedná o zcela nové projekty nebo o rekonstrukci či modernizaci stávajících. V souvislosti s čerpáním

VOLTE ČÍSLO 7

dotací z EU však vidím jeden velký problém, a tím je těžkopádnost a nepřehlednost našich vnitrostátních předpisů, které toto čerpání upravují, což také vytváří prostor pro korupci několika „zasvěcených“. Myslím si, že v tomto směru Česká republika podcenila přípravu na vstup do EU, a bylo by na místě zkusit s tím pokud možno co nejrychleji něco udělat, protože se jedná o významné finanční toky, jejichž nečerpání by se nám v budoucnu mohlo sakramentsky vymstít.

Dobře, teď však, pokud jsou, nějaké zápory.

Pokud jde o zápory, těch vidím hned několik a všechny je považuji za destruktivní ve vztahu k fungování celé Evropské unie. A začnu třeba zemědělskou produkcí, protože ta nás všechny živí. Snad ani není nutné připomínat případy „rovných“ okurek nebo banánů, protože jakékoli zásahy ze strany evropských úředníků do této oblasti jsou absurdní. Samozřejmě, že by se mělo rozlišovat, jak ten či onen plod vypadá vzhledově, a podle toho stanovit např. rozpětí ceny nebo jakost, ale u potravin obecně by měla být na prvním místě vždy jejich „zdravost“ a výživová hodnota, nikoli vzhled. Jablko mi buďto chutná nebo nechutná, a pokud mi chutná, je mi úplně jedno, jestli je šišaté nebo jestli mi s brýlemi připomíná hlavu jednoho českého politika ☺. Pokud by se mělo něco na úseku zemědělské výroby sjednotit, tak bych asi úsilí zaměřil např. na sjednocení standardů pro veterinární kontroly v živočišné výrobě a pro podobné kontroly ve výrobě rostlinné.

Co vidím jako další zápor, a hodně významný, je role ústředních unijních orgánů, tj. Rady ministrů, Komise EU, potažmo Evropského parlamentu, a jejich normotvorby na úseku sekundární legislativy EU. Zde bych chtěl připomenout především nařízení, směrnice a rozhodnutí těchto orgánů, které mají buď okamžitý dopad na každý z členských států, nebo s jistou prodlevou. Když si uvědomíme, že např. nařízení, jež je obecně závazným právním aktem EU, závazným ve všech svých částech, je bezprostředně aplikovatelné ve všech členských státech, tak musím konstatovat, že může dojít k situacím, kdy je suverénní stát donucen konkrétním nařízením akceptovat něco, s čím třeba většina občanů tohoto státu nesouhlasí. Podobně je tomu i u směrnic, které se od nařízení odlišují tím, že jsou závazné co do výsledku, ale nejsou bezprostředně obecně závazné. V praxi to znamená, že unijní orgán přijme směrnici, která reguluje určitou oblast nebo problematiku, s tím, že je na každém členském státu, aby ve stanovené lhůtě tuto směrnici v rámci vnitrostátní legislativní činnosti implementoval do vlastního právního řádu. Typickým aktuálním příkladem je chystaná směrnice Rady ministrů vnitra EU o zbraních, jejímž výsledkem mohou být výrazné změny pro sportovní střelce, myslivce i další legální držitele zbraní. Tato směrnice by mohla zakázat například zbraně se zásobníky, tedy např. samonabíjecí pušky a pistole. Méně přísná by mohla být regulace u revolverů, které nemají odnímatelný zásobník, a u některých typů loveckých zbraní. Co chci na tomto příkladu ukázat? Deklarovaným cílem směrnice je boj s terorismem a prevence před teroristickými útoky – jasná, ale hodně hysterická reakce na nedávné útoky ve Francii a Belgii. Celá směrnice je holý nesmysl, protože trestné činy jsou s minimem výjimek páčány s ilegálně drženou zbraní a žádný člověk, který bude chtít spáchat teroristický útok, si nepůjde udělat zbrojní průkaz a nepožádá o povolení k nákupu samonabíjecí zbraně. V České republice je několik stovek tisíc držitelů zbrojních průkazů, kteří mají své zbraně nejen pro ochranu osob, života, zdraví a majetku, ale také pro sportovní a lovecké účely, o sběratelství nemluvě. Všechny tyto osoby jsou evidovány u příslušného útvaru Policie ČR a jejich „štěkáci miláckové“ jakbysmet. Tady by se měla naše politická reprezentace tvrdě a rozhodně postavit za své občany, a byť třeba cestou jakési „občanské neposlušnosti“ tuto směrnici odmítnout. Vždyť se jedná opět o zásah do práv suverénního státu a jeho občanů.

Sekundární legislativa Evropské unie by tedy podle mě měla mít své určité limity, protože je jasné, že ty „silnější“ státy mohou ty malé vždy „přebít“. Evropská unie přece není žádná federace X států, ale svazek X suverénních států, a suverenita každého z členských států by měla být nad celou unií. Pokud tomu tak nebude, bude tento zápor stále markantnější a bude mnohem více ovlivňovat životy běžných občanů.

Konečně jako třetí minus Evropské unie, třeba ne až tak hmatatelný, vidím každoroční dvojí „putování“ jejích ústředních orgánů mezi Bruselem a Štrasburkem. Myslím si, že čas a finanční prostředky, které jsou na tyto transporty vynakládány, by mohly být vynaloženy mnohem účelněji.

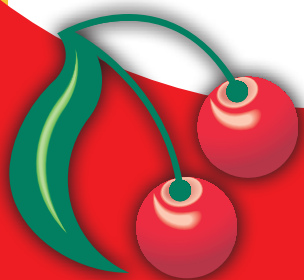
Zastavme se u aktuálního tématu. Velká část členských zemí EU patří k bývalým koloniálním mocnostem. U nich je multikulturalismus delší dobu samozřejmostí, ovšem regulovaný. Myslíte si, tyto země budou schopny vstřebat živelný exodus, který nastal v posledním období? Mimochodem tento útěk ze zemí, kde kdysi vládly koloniální mocnosti, je jakousi odplatou za stav společnosti, ekonomiky a života v těchto zemích vůbec, který mnohde po vyhlášení samostatnosti kolonizátoři zanechali.

Osobně si myslím, že žádná evropská země není schopna dlouhodobě vstřebat tisíce cizinců, kteří ilegálně přicházejí do Evropy, bez toho, aniž by se to nepromítlo na životě obyvatel té či oné země. Sociální systémy, jež jsou v některých zemích nastaveny vcelku „štědře“ pro vlastní lidi, mohou dříve či později při současném přílivu cizinců zkolabovat. Multikulturalismus je věc, která může fungovat do té doby, dokud je majoritní většina schopna osoby jiného etnika, rasy, náboženství atd. naučit „žít po našem“, samozřejmě při současném respektování určitých odlišností od domácích zvyklostí. Je ovšem otázkou, zda se mezi lidmi, kteří již delší dobu žijí v Evropě, nenachází tzv. „spící agenti“, kteří čekají na ten správný signál, aby přišla jejich chvíle slávy. Další skutečností je, že jakákoli etnická, rasová či náboženská skupina v některé evropské zemi může představovat svého druhu určitou diasporu, která může sehrát jak roli pozitivní, ve prospěch domovské země, nebo roli negativní, ve prospěch přicházejících „soukmenovců“ a na úkor hostitelské země. Důležitý také je početní poměr mezi „starousedlíky“ a nově přišedších, pokud budou převažovat „domácí“, pak je šance, že „hosty“ naučí, jak se zde chovat, opačný případ nemusí dopadnout dobře.

Ještě bych se zastavil u poznámky o útěku jako o odplatě za stav země po odchodu kolonizátorů. Z historie je více než zřejmé, že dokud kterákoli koloniální mocnost držela kontrolu nad tím či oním územím, dotyčná kolonie prosperovala a z místních obyvatel se mohly začít formovat, jak se dnes moderně říká, elity. Metropole si udržovala kontrolu nad kolonií prostřednictvím armády a dalších ozbrojených složek (viz např. jednotky britské Východoindické společnosti), včetně domorodých vojáků, a dá se říci, že v koloniích byl pořádek. Po odchodu zástupců metropole moc v nově vzniklém samostatném státě převzali právě představitelé oněch elit, kteří se však

dříve či později vrátili ke svému původnímu myšlení. Dříve či později se takový stát ocitl v chaosu etnických a náboženských konfliktů, ekonomika, pokud se vůbec nastartovala, začala stagnovat a samostatný stát se opět dostal do područí někoho silnějšího, nyní však již ne v postavení kolonie, ale v postavení ekonomicky závislého subjektu. Nevidíte v tom určitou paralelu s násilným odstraněním autoritářských vůdců v arabských zemích a následném chaosu a situaci, kdy se do té doby prosperující a ekonomicky relativně nezávislé země opět zmítají ve válečné vřavě a místo k „světlym zítřkům“ krácejí spíše do tmy?

Jinou kapitolou je „útěk“ ze země, kde probíhají nebo hrozí válečné nebo ozbrojené konflikty. Co je příčinou těchto konfliktů a jaká východiska z tohoto stavu se nabízejí?

Odpověď na tuto otázku souvisí s předchozími úvahami, ale k objasnění příčin probíhajících konfliktů je potřeba upozornit ještě na jednu, podle mě hodně často opomíjenou skutečnost. Tou je jeden z „produktů“ západní civilizace, totiž přirozenoprávní teorie lidských práv, doplněná teorií základních svobod. To jsou totiž dva fenomény, které země, z nichž odchází nejvíce lidí do Evropy, historicky neznají a které jsou pro tyto země jakýmsi importem, s nímž neumí zacházet. Lidská práva a svobody neznají ani islám, ani buddhismus či hinduismus, a už vůbec ne animistická náboženství afrického kontinentu. Ti lidé s tím prostě neumí ve své vlastní zemi pracovat a ani nechtějí, jejich náboženství doplněné o různé adaty nebo rodové zvyky jim zcela postačuje. To funguje do té doby, než se setkají s myšlenkami západní civilizace, často předkládanými s podporou bojových vozidel pozemních jednotek, letectva a válečného námořnictva.

Čím více se touto problematikou zabývám, docházím stále častěji k jedinému závěru, který je současně odpovědí na otázku Cui bono? čili Komu ku prospěchu? Kterého kontinentu, respektive státu se uprchlická krize fyzicky bezprostředně nedotkne? Takovému, na který se nelze se současnými přepravními prostředky a kapacitami dostat, a těch moc není. Který stát nepotřebuje silnou, jednotnou a konsolidovanou Evropu? Těch je již více. Kdo se obává ztráty svých mocenských pozic v zemích třetího světa? Těch je již méně. Kdo chce hrát roli „četníka světových moří“? Ten, jehož prezidenti se již od let druhé světové války při jakémkoli konfliktu ptají: „Kde jsou naše letadlové lodě?“ Kdo až paranoidně křičí, že jeho letouny a plavidla operující tisíce mil od své země a v bezprostřední blízkosti hranic jiného suverénního státu jsou ohrožovány „nebezpečnými“ manévry ozbrojených sil tohoto suverénního státu na hranicích jeho vzdušného prostoru nebo jeho výsostných vod? Ten, jehož letouny a plavidla v takových prostorách operují. Ať se na mě nikdo nezlobí, ale v průsečíku možných odpovědí na výše položené otázky se objevuje země, která od roku 1866 nepoznala na vlastní kůži válečné hrůzy, země, která naopak z obou světových konfliktů vyšla vítězně a především ekonomicky silnější než kterákoli jiná. Jsou to Spojené státy americké a jejich bezohledná politika, do jejíž realizace jsou díky svému členství v NATO zapojovány i další státy.

Jaká se nabízejí východiska z tohoto stavu? Myslím si, že v první řadě je nutné uvědomit si, že Česká republika je suverénním státem a jako taková by měla vést svou suverénní zahraniční politiku, objektivně vícestranně orientovanou. Z historie víme, že jednostranná orientace naší zemi nikdy příliš nepomohla. Může to někdo nazvat jako „zadní vrátka“, já to tak nevidím, protože jediné ve vzájemné spolupráci všech zainteresovaných zemí, jak na západ od našich hranic, tak i na východ, lze ustát nápor lidí, kteří nelegálně vstupují na území evropských států. Optimální by bylo vyřešit vůbec problém, kvůli kterému se ta masa lidí hnula a vyrazila na cestu, na místě, tj. v zemi původu.

Odstranit příčiny konfliktů, kvůli kterým současný exodus probíhá, v první řadě přestat financovat vyzbrojování jakýchkoli nelegálních nestátotvorných struktur, ať je nazveme umírněnou opozicí nebo národnými milicemi atd. Na tom by však musel být, když ne celosvětový, tak minimálně celoevropský zájem. Další variantou je, zastavit migrační vlnu ještě před branami Evropy nebo v mezinárodních vodách, respektive nenechat je opustit výsostné vody severoafrických států, třeba i silou a možná trochu i na hraně vůči západní teorii práv a svobod. Od čeho si drží litorální země tu silnější, tu slabší flotily, jestli jenom na přehlídky, tak je to dost ubohé.

Jak zastavit proud imigrantů? Zatím máme štěstí, že se imigranti naší zemi vyhýbají. Skoro by se chtělo říci, budme rádi, že patříme k chudákům Evropy.

Pokud jde o pohled čistě národní, tj. přístup České republiky k tomuto problému, jak jsem již v minulosti konstatoval, současná vláda, podobně jako její předchůdci, tuto problematiku podceňuje, protože to, co zatím předvedla, bylo jen hodně slov a malá demonstrace nasazení policie a armády na hranici. Jenže současná situace nechce slova, dnes je potřeba přestat žvanit, „bouchnout do stolu“ a začít jednat. Okamžitě, konkrétně a efektivně. A spojit se se zeměmi, které zastávají racionální postoj, v tomto se mi líbí například Slovensko. Je nutné odložit určité konvence, dát dohromady partu schopných lidí, „ranařů“, ne takových rádobyexpertů, kteří se za ně vydávají nebo je takto označí hromadné sdělovací prostředky, promyslet a dohodnout efektivní opatření a okamžitě je začít realizovat. Jedním z těchto opatření by mohlo být zavedení pokud možno co nejprísnější kontroly státních hranic, např. s využitím dobrovolných záloh Armády ČR a se současným zapojením obyvatel z příhraničních území. Současně je však nutno mít nejen připravené ubytovací kapacity, včetně ostrahy a dalšího obslužného personálu, ale především mechanismy, jak případné ilegální migranty a odmítnuté žadatele o azyl dokázat vrátit zpět.

U nás v „Czechii“ panují naprosto odlišná pravidla života než je tomu v zemích, odkud do Evropy míří proudy zájemců o život s námi. Asi v dohledné době dorazí část těchto lidí i k nám. Jak se na tuto vlnu připravit, ona totiž asimilace v našich podmínkách se u jiného etnika nedaří více než 600 let?

Pokud jsou tím etnikem míněni Cikáni, tak by možná nebylo špatné „tréninkově“ začít u nich, ještě před tím, než do ČR dorazí nějaká větší vlna ilegálních migrantů. V první řadě je nutné trvat na tom, že kdo chce žít v tomto státě, musí přijmout jeho pravidla. Cizí pravidla lze akceptovat pouze do té míry, dokud neohrožují vlastní historické, kulturní a další tradice naší společnosti, to znamená žádné burky, níkáby nebo kapuce a šály/šátky přes tvář, žádná šaría, žádné mešity, žádné minarety, žádná ženská obřízka, vyznávání kultu ano, ale privátně. Chceš tady žít, tak se v první řadě musíš přizpůsobit Ty nám, tj. nauč česky, respektuj české zákony a respektuj svého hostitele, protože tady není Orient. My jsme si svoji společnost budovali více než tisíc let a jsme na svou historii, i přes některé její více či méně temnější okamžiky, hrdí. Pokud se mnou někdo nesouhlasí, ať si zkusí zajet třeba do Saúdské Arábie a chtít tam postavit kostel nebo katedrálu a uspořádat mariánskou pouť, rád si pak poslechnu jeho zkušenosti.

Když se vrátím k sociálnímu systému, který je u nás nastavený tak, jak je, a který umí převážně právě příslušníci výše uvedeného etnika „vyčerpat“ až do dna, je nutné jeho přenastavení tak, aby byl použitelný jak pro občany ČR, tak i pro případné „ilegály“, případně osoby, jimž bude poskytnuta v ČR mezinárodní ochrana. Ten systém by ale měl být nastavený v duchu hesla „Kdo nepracuje, ať se nepřežirá!“ a tak zpracovaný, aby neumožňoval jeho snadné zneužití, jako je tomu dnes. Klidně by se mohlo jít buď cestou životního minima na člověka, přitom by bylo možné vyjít např. z předpisů upravujících v rámci cestovních náhrad stravné, nebo snad trochu drastičtěji, třeba cestou přidělu základních potravin. Žádné poukázky nebo stravenky. Vyšší standard poskytnout pouze těm, kdo prokáží, že jsou schopni pracovat ve veřejném zájmu a na veřejných pracích. Zapojení do veřejných prací uchopit jako poctu, nikoli hanbu. Místo dotovaného bydlení zajistit bydlení odpovídající přínosu konkrétní osoby pro společnost, za vybydlené byty neposkytovat žádnou náhradu. Děti musí chodit do školy a po škole nikoli na úřad práce nebo na sociálku, ale do práce, byť v rámci veřejných prací. A to všechno by mělo platit obecně pro všechny, kdo chtějí žít v České republice.

Asi je cosi shnilého ...

(vyšlo dne 26. 8. 2016 Haló noviny)

Jestliže máme zodpovědně dát svůj hlas kandidátovi pro senátní volby, měli bychom vědět, jaké názory má na některé aktuální problémy, které se dotýkají nás voličů.

Velká většina z nás se pravděpodobně dožije důchodového věku, nebo jej již dosáhla. Jaká je životní úroveň českých důchodců, umožňují důchody prožít spokojeně jednu z etap života, stárí, důstojně? Zeptal jsem se kandidáta pro senátní volby ve volebním obvodu 31 Ústí nad Labem a část Litoměřicka, JUDr. Mgr. Stanislava Körnera na jeho názory na některé aktuální otázky. První směřovala právě k seniorům. Ta další pak k mladé generaci.

Ačkoliv Vám důchodový věk zatím nehrozí, přesto jsou podle vás důchodový systém, úroveň vyplácených důchodových dávek a stav sociální péče o seniory dostatečné? Jaká opatření by mohla situaci změnit k lepšímu?

Pokud zůstaneme u sociálního státu, myslím si, že tento stát našim seniorům hodně dluží. Když si vezmu tu skutečnost, že se převážně jedná o lidi, kteří celý život pracovali, tak jsem přesvědčen, že tito lidé by měli mít plné právo na klidný „podzim života“ a ne se strachovat o to, zda a jakým způsobem budou mít svůj život zajištěný. Bohužel na celostátní úrovni se řeší minimum otázek, a to ještě poměrně kontroverzně, viz například poslední „valorizace“ důchodů ve směšné výši 40 Kč. Zato když jde o zvýšení příjmů ústavních činitelů, tam se najednou objevují čtyřmístná čísla.

Jenže je tady několik překážek, které neumožňují situaci seniorů řešit v celostátním měřítku. Určitě by byly pro seniory zajímavé např. slevy v hromadné dopravě nebo možnost cestování zcela zdarma, ve vybraných prostředcích samozřejmě. Doprava je však v rukou soukromých subjektů, byť jejich zřizovatelem jsou veřejnoprávní subjekty, jízdné je přitom v každé obci v různé výši – podle vůle zřizovatele dopravce. Další možností by byly například slevy na různých poplatcích, poplatky za psy, za svoz odpadu, to jsou ale otázky, které si řeší příslušná obec v samostatné působnosti, a bylo by je nutno regulovat zákonem. Podobně je to u léků, které mohou být pro některé seniory zcela nedostupné, protože státní politika, co se týče léčiv, stojí za starou belu, je tady x lékáren a rozdíly v cenách jsou někdy dost velké. A jsme zase u toho, proč by někdo, kdo celý život pracoval, platil sociální a zdravotní pojištění, by teď měl doplácet na něčí šlendrián?

Za úvahu by stálo vůbec popřemýšlet na celkovém navýšení důchodů, případně poskytnutí dotací na bydlení, což je u řady seniorů poměrně zásadní otázka, protože když si zaplatí bydlení, již jim moc nezbyde na živobytí a případně aktivity „volnočasové“. K tomu lze připomenout skutečnost, že část obyvatel ČR bydlí zcela zdarma, respektive na státní útraty, a to i přesto, že třeba nikdy v životě nepracovali. To je nepravděpodobné a je třeba toto změnit. Když už jsem zmínil „volnočasové aktivity“, tady si myslím, že řada měst a obcí těmto činnostem věnuje velkou pozornost a se seniory aktivně pracuje. Je to však opět otázka samostatné působnosti.

Celkově vzato, důchodová politika v naší zemi není dlouhodobě dořešena, jsou zde výrazné rozdíly v příjmech a z nich vypočítávaná výše důchodu. Jistě, někdo může namítnout, že jsou zde sociální zařízení pro seniory, to ale není všelék, když se na umístění do některého z nich čeká i několik let. S tímto například souvisí i další otázky, jako může být třeba dotace obědů, dotovány by měly být také některé služby pro nemocné, jako pečovatelská služba, denní stacionář atd. A jestli si někdo myslí, že penzijní spoření to může všechno vyřešit, je na velkém omylu, a to z jednoho prostého důvodu, není to možnost, kterou by mohli využít plošně všichni, protože příjmy řady rodin nejsou takové, aby z nich mohli ještě spořit na důchod. Mě osobně se povedlo rozjet penzijní spoření až napotřetí, protože jsem do určité doby také počítal s každou korunou.

Pokud bych to měl nějak shrnout, je zřejmé, že řada lidí, kteří dosáhnou důchodového věku, raději pracují dál, protože si tím aspoň trochu garantují stávající životní úroveň, není to však dobře, protože lidský organismus se opotřebovává, a pak může nastat situace, že už člověk opravdu nebude moci dál a místo toho, aby si užíval důchodu a věnoval se třeba vnučatům, tráví zbytek života po špitálech, a to není dobré.

Optimální by bylo, pokud by stát zákonnou cestou garantoval určité minimální standardy, umožňující prožít skutečně důstojné a přitom aktivní stáří, pod které by se nemohlo jít, zbytek bych nechal na obcích, protože ty mají v řadě případů v samostatné působnosti mnohem více možností, jak se o své seniory postarat.

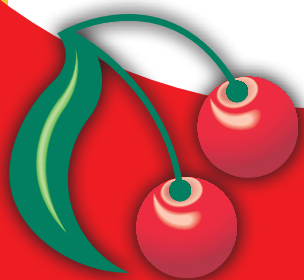
Druhá otázka se týká situace mladých lidí, kteří se chystají k založení rodiny. Naše mladá generace zakládá rodinu mnohem později než jejich rodiče. Je to dáno celou řadou změněných podmínek. Je samozřejmě jasné, že z hlediska populační politiky je to pro náš stát naprosto nevýhodné. Dalo by se, podle Vás, na této situaci něco změnit?

Pokud se podíváme na problematiku mladých lidí, nejen těch, kteří chtějí založit rodinu, ale mladých lidí obecně, narazíme hned na jeden velký problém, a tím je bydlení. Tady si myslím, že v minulosti stát, ale i řada měst a obcí tuto situaci nedomyslely. Když zůstanu v Ústí nad Labem, město disponuje minimem bytového fondu, zatímco gross bytových domů dnes vlastní soukromý podnikatelský subjekt se sídlem v Praze, který postupuje přesně podle základního „kupeckého“ pravidla – levně nakoupit a draze prodat, respektive pronajmout. A město nemá žádnou možnost, jak cenovou politiku této společnosti ovlivnit. Státní výstavba vůbec není, město Ústí postavilo od roku 1989 pouze tři (!) bytové domy, cena za byt je přitom vysoká a pro řadu mladých lidí nedostupná. Chybí tady jakési „startovní byty“, které by umožnily mladým lidem se odrazit do rodinného života. Možnou cestou by bylo třeba to, kdyby města a obce, pokud chtějí, aby mladí lidé zůstali, vyčlenily zainvestované lokality k výstavbě bydlení pro mladé rodiny s rozumnými cenami pozemků. Podobně by se dalo podpořit družstevní, svépomocnou výstavbu.

Bohužel, dnes se vše točí kolem financí, bez nich to prostě nejde. Vzpomínám si, že když jsem se oženil, vzali jsme si novomanželskou půjčku 50 000 Kč a z ní jsme téměř kompletně zařídili celý byt. Úrok nebyl příliš velký a dalo se to relativně v pohodě splácet. Významná byla sleva po narození dítěte, což mladé lidi také motivovalo. Dnes je vše nastaveno jinak, koupě bytu = hypotéka, to je zatížení rodiny na dost dlouhou dobu. Vybavení bytu je další výdaj, byt jednorázový. Narození dítěte představuje další, pravidelné a hlavně nemalé výdaje, při současném snížení rodinného příjmu, protože žena přestane pracovat a kompenzace formou mateřského příjmu tento výpadek příjmu řeší hodně málo. Dětské přídatky nedostává každý, mají na ně nárok zpravidla jen ti, co nepracují. České rodiny nejsou, na rozdíl od některých „dotovaných“ a preferovaných etnik, vícečetné.

Současná situace vede mladé lidi k tomu, že rodinu zakládají až v pozdějším věku, buď až poté, kdy si vybudují aspoň nějakou pracovní pozici, nebo si prostě jenom chtějí „užívat“, cestovat, podívat se do světa atd. Protože až přijdou děti, už se nepodívají nikam. Bohužel řada z lidí, kteří jsou dnes „u kormidla“, je zcela odtržena od reality každodenního života, protože vzhledem ke svým, státem garantovaným vysokým příjmům nemusí přemýšlet, zda pošlou děti na letní tábor nebo zda bude jejich dítě moci chodit na ten či onen zájmový kroužek. O sportu ani nemluví, protože řada dnes preferovaných, především technických, sportů vyžaduje také značné finanční prostředky, a ne každý chce (nebo umí) hrát třeba

volejbal, kde mu stačí jedny tenisky, jedny trenýrky a jedno triko, plus možná náhleníky. Vemte si třeba lyžování, vždyť na lyžařský kurs polovina rodin pomalu ani nemá nebo nemá možnost, jak potom takto vložené prostředky využít (dostupnost lyžařských areálů atd.)

Co také souvisí s mladými lidmi, to je možnost jejich uplatnění na trhu práce, protože pro mladé absolventy škol je mnohdy nedostatek pracovních míst. A když takové pracovní místo náhodou je, je na něj i vyžadována praxe, kterou ale absolvent nemá, takže se dostává do bludného kruhu. Pak to v praxi dopadá tak, že absolvent vysoké školy s titulem bakaláře prodává v nějakém fastfoodu hamburgery a to, co se možná na vysoké škole naučil, postupně zapomíná. Investice do jeho vzdělání tak v podstatě přichází vniveč a ve veřejné správě také nemohou pracovat všichni absolventi vysokých škol. Proto si myslím, že by se pozornost měla zaměřit na vytváření takových podmínek pro firmy, aby pro ně bylo výhodné zaměstnávat, po určitou dobu, právě absolventy.

Obě předchozí otázky vyžadují především vyřešit ekonomiku jak seniorů, tak mladých. Co lidé středního věku. Ve čtyřiceti je dnes hrozba nezaměstnanosti v některých regionech reálná. Kde vzít a nekrást?

Přestože jsme již 12 let členským státem Evropské unie, zatím se to ve mzdové a platové sféře příliš neprojevovalo, naše příjmy obecně jsou hluboko pod evropským průměrem. Tady je třeba nekompromisně prosadit urychlenou změnu. Kudy se ale vydat? Co třeba dělají profesní organizace, odbory? Čas od času je o nich slyšet, ale jinak je jejich pozice hodně slabá, u některých větších zaměstnavatelů pouze živoří, pokud tam jsou vůbec zřízené. Přitom je zřejmé, že když firma opravdu potřebuje určitého zaměstnance, tak dokáže přitlačit. Konstrukteři, soustružníci se dnes hledají i za 40–50 000, doktoři za 100 000 i s ordinací a bytem. Pokud nechceme, aby odsud lidé odešli za chlebem jinam, je nutno na tuto situaci rychle reagovat, jinak tady zůstanou jen ti, jimž vyhovuje současné nastavení sociálního systému, který jim umožňuje na státu opravdu parazitovat, bez toho, aniž by pro stát cokoli udělali. Pokud budou mít lidé, a nejen mladí, slušné a v rámci EU srovnatelné platy, nebudou mít důvod odcházet do jiných zemí a zůstanou žít zde. A když žít, tak se vším všudy, tj. zařídit si bydlení, založit rodinu a věnovat se dětem a dalším volnočasovým aktivitám.

To je všechno pravda a zní to hezky, k tomu je ale důležité odpovědět na základní otázku: Kde na to všechno vzít? Možností je více, třeba hned první a jasně viditelná to je jednoznačná nevýhodnost veřejných zakázek. Pokud se staví nějaká veřejná stavba, staví se velice nevýhodně a draho. Stavíme nejdražší liniové stavby, především komunikace, to je velký problém. Nejenže už sama zakázka je předražena, ale cenu ještě následně zvyšují „nezbytné“ zásahy různých ekologických aktivistů, které dobu stavby neúměrně a nesmyslně prodlužují a tím i prodražují celou stavbu. A to všechno jsou peníze navíc, které pak logicky chybí jinde. Když se podívám na naši dálnici D8, která se snad letos dostaví, finální cena ale bude o 4–5 miliard vyšší než měla být.

Další příklad: města a obce si objednávají a platí i za takové práce, které by mohly mnohem levněji pořídit vlastními pracovníky, dotovanými (VPP). Kouzlo outsourcingu funguje, ale jen v konkrétních případech, kdy je například nutná účast specialisty, jehož by ale město jako svého stálého zaměstnance nezaplatilo. Velkým problémem s dlouhodobými následky byly i privatizační vlny, jež se převalily přes naši zemi na počátku 90. let, během nichž došlo ke „znehodnocení“ mnohamiliardového majetku, což spolu s nevyhovující legislativou umožnilo několika lidem značně zbohatnout, nikoli však poctivou prací. Celkově mi v ČR chybí státní podpora vlastního průmyslu, využívání vlastních surovinových zdrojů. Ostatně, o využití nerostného bohatství by měl rozhodovat stát a ne nějaký Bakala a spol.

Dalším problémem, a doslova „žumpou na peníze“, je sociální systém ve vztahu k bydlení. Pořídit si ubytovnu je dnes úžasný zdroj příjmů pro majitele, ale černá díra pro stát. Počítejme 40 bytů, z každého měsíčně 8 tisíc. Měsíčně 320 tisíc, to je docela slušné. Když se nastaví strop třeba na 4 tisíce, ušetříme 160 tisíc na jedné ubytovně, na 100 ubytovnách je to 16 milionů atd. A kdyby se ještě podařilo donutit „nemačáčenky“ pracovat, ušetřilo by se i na dávkách ... a HDP by možná i trochu vzrostl.

Poněkud „utajené čerpadlo“, ovšem vysoce výkonné, to jsou desítky, snad i stovky neziskových organizací a různých agentur, které si vymýšlejí rozličné projekty, mnohdy zbytečné a nepotřebné, které přihlašují u všech možných veřejnoprávních subjektů a které v řadě případů, třeba i vinou nepozornosti příslušného úředníka nebo propojeností s některým politikem, bohužel, uspějí. Tím odčerpávají nezanedbatelné finanční prostředky, které by se daly vrátit do důchodového koše nebo jejich část využít na podporu volnočasových aktivit dětí a mládeže.

Výroba, ne obchod, to by měla být jedna z nejvíce preferovaných oblastí, protože stavba logistických center nic nevyřeší. Je potřeba investovat do výrobních podniků s vyšší přidanou hodnotou, exportně zajímavých, tedy alespoň na takové úrovni, jaká byla v některých oborech před rokem 1989. S tím souvisí podpora tuzemských výrobců, protože pak daně zůstanou u nás, pokud se je podaří efektivně vybrat. A když už jsem zmínil efektivitu vybírání daní, nelze opomenout také skutečně efektivní a jednoduché čerpání finančních prostředků z fondů Evropské unie, kde má naše země skutečně nemalé rezervy.

K tomu všem je ale potřeba, aby si někteří politici, ze všech politických stran a hnutí, přestali hrát na vlastním „písečku“ a začali pracovat pro lidi, protože oni jsou jejich „zaměstnavatelem“, bohužel s minimem dohledových pravomocí.

Prezident by si měl udělat ve své posádce lepší pořádek

(vyšlo dne 10. 8. 2016 *Parlamentní listy*)

S historikem se specializací na české dějiny Stanislavem Körnerem jsme si povídali o mýtech naší historie, srovnal naše tři české prezidenty. Z pozice bývalého vojenského důstojníka zhodnotil ale také průběh okupace Československa v roce 1968. Jak ovlivnily srpnové události naše dějiny a náš národ? Zamyslel se nad příčinami nepopularity Senátu a svěřil se nám s úmysly, s kterými se rozhodl jako nezávislý za KSČM kandidovat.

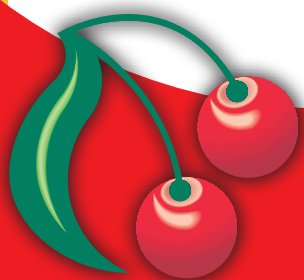
Foto: archiv kandidáta

*Popisek: Kandidát do Senátu za obvod č. 31 –
Ústí nad Labem Stanislav Körner (KSČM)*

Jak jste také uvedl na svém profilu, v případě zvolení byste se chtěl zasadit o zvýšení významu role Senátu v zákonodárném procesu a tím i ke zlepšení nazírání veřejnosti na Senát. Jak konkrétně? Proč je podle vás u nás Senát tolik nepopulární?

Podle mého názoru je nutné hledat kořeny nepopularity Senátu u široké veřejnosti v několika oblastech. První z nich jsou lidé, kteří Senátem prošli nebo v něm dosud působí. Po listopadu 1989 se do Senátu dostala spousta populárních osobností, herců, zpěváků atd., kteří ale s legislativní činností neměli žádné zkušenosti. Neříkám, že všichni zákonodárci by měli být právníci, ale aspoň trochu by se v této problematice orientovat měli. Uvedu příklad téměř „klasický“: Když se projednává, dejme tomu, zákon o mírovém využití Antarktidy nebo vesmírného prostoru, nikdo k návrhu zákona neřekne ani ř, protože tomu nikdo nerozumí. Zato když se projednává zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích atd., to je každý chytrý, protože přeci má řidičské oprávnění a řidičský průkaz. Nezná ale všechny souvislosti a kdekdo se chce tímto způsobem zviditelnit, což je také špatně. Být senátorem není podle mě o tom,

stříhat pásy a objíždět routy a další společenské akce. A tím se dostáváme k další oblasti, a tou je vlastní role Senátu v zákonodárném procesu. Pokud Senát dostane z Poslanecké sněmovny jí přijatý návrh zákona, pak může podle § 106 a násl. zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, po projednáních v příslušných výborech postupovat několika způsoby:

- 1) Vyjádřit vůli se návrhem zákona nezabývat.
- 2) Schválit návrh zákona ve znění postoupeném Poslaneckou sněmovnou.
- 3) Návrh zákona ve znění postoupeném Poslaneckou sněmovnou zamítnout.
- 4) Vrátit návrh zákona Poslanecké sněmovně s pozměňovacími návrhy.

Pokud jde o zlepšení pozice Senátu v politickém systému a zejména z pohledu voličů, je nutné, aby Senát začal pracovat skutečně jako důležitá součást zákonodárné moci a ne jako diskusní platforma pro některé politiky. Především by měla být více zveřejňována jeho činnost coby oné, tak často diskutované, „pojistky demokracie“, což je ovšem velice vágní termín. Když si představíme Parlament ČR jako specifickou „továrnu na zákony“, osobně bych Senát přirovnal spíše k jakési „výstupní kontrole“ toho, co vychází z „výrobní linky“, tedy z Poslanecké sněmovny. Výsledkem by tedy mělo být to, že pokud něco z takové „fabriky“ vyjde, tak to musí být funkční a „sedět“, a ne že se to bude za pár týdnů měnit, protože se zjistí, že takto to nemůže fungovat. A to je problém, který se nazývá (ne)vymahatelnost práva – a ta je v České republice opravdu velká. Aby ovšem Senát mohl plnit funkci „výstupní kontroly“, nemůže na to mít pouze 30 dní, jak stanoví § 46 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, když vlastní „projekce a výroba“ ve Sněmovně trvá někdy i několik let! Prodloužení lhůty pro skutečně aktivní uchopení zákonodárné úlohy Senátu aspoň na dva měsíce považuji za zásadní.

Za zcela absurdní považuji ta ustanovení výše zmíněného zákona, která dávají Senátu možnost „vyjádřit vůli se návrhem zákona nezabývat“, a to z jednoho prostého důvodu. Protože jsem úředník, placený z veřejných prostředků, připadá mi to tak, jako kdybych přišel ráno do práce a řekl svému nadřízenému (který mi potvrzuje výplatu), že pro ten den „vyjadřuji vůli se přidělenou prací nezabývat“, ale že svou výplatu přesto chci. Když to řeknu jednoduše, senátor, pokud není odborník na danou problematiku, má příslušné pravomoci, potažmo svého asistenta, aby si opatřil dostatek informací k tomu, aby posoudil, zda je výstup z Poslanecké sněmovny schopný pro další cestu „ven“ nebo zda je to „zmetek“, který je nutno přepracovat. Výstup ze Senátu ve vztahu k návrhům zákona předložených Poslaneckou sněmovnou musí být jasný a srozumitelný především pro veřejnost, takže bych viděl model:

- 1) Senát návrh zákona předložený Poslaneckou sněmovnou po projednání do 60 dnů bez dalšího schválí.
- 2) Senát návrh zákona ve znění postoupeném Poslaneckou sněmovnou po projednání do 60 dnů zamítné.
- 3) Senát po projednání do 60 dnů vrátí návrh zákona Poslanecké sněmovně s pozměňovacími návrhy.

Vzhledem k tomu, že tato lhůta by vyžadovala změnu v Ústavě, která je možná pouze při splnění zvláštních podmínek, kvalitativně vyšších, než jsou potřebné pro schválení běžného zákona, viděl bych například toto jako jeden z hlavních úkolů, na které bych se v případě zvolení zaměřil.

Dalším důvodem slabé pozice Senátu obecně může být třeba ta skutečnost, že senátor, na rozdíl od poslance, nemůže sám o sobě vyvíjet zákonodárnou iniciativu, pouze Senát jako celek toto oprávnění má. Jenže je určitě složité se napříč celým Senátem dohodnout, co je prospěšné, protože, a ať se na mě nikdo nezlobí, spousta běžných lidí má pocit, že každý senátor si „hraje na svém písečku“, zejména když má k tomu ještě další veřejné funkce, ať již jako ministr – tam je velký střet zájmů, protože je současně jako člen vlády součástí moci výkonné a jako senátor reprezentuje moc zákonodárnou, nebo jako člen zastupitelstva některého územního celku. Prostě nikdo není superman, aby mohl odpovědně vykonávat dvě veřejné funkce současně a obě na 100 %, o obročnictví ani nehovořím.

Podtrženo a sečteno, Senát v současné době pro řadu lidí působí jako „odkladiště“ vysloužilých politiků, případně jako poněkud lepší diskusní klub pro stejnou skupinu lidí. Konkrétní výsledky práce senátorů řadový občan, bohužel nevidí.

Není také trochu paradox, že kandidujete do horní komory Parlamentu ČR s cílem pozvednout jeho prestiž právě za komunisty? Podle KSČM se totiž Senát neosvědčil. Protože ho nelze bez souhlasu senátorů zrušit, jsou pro jeho transformaci v zastupitelský orgán krajů. Co vy na to?

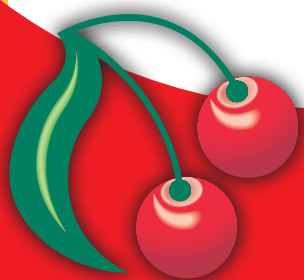
Pokud se zatím nepodařilo Senát zrušit nebo transformovat, byla by podle mě škoda nechávat pozice v Senátu bez povšimnutí a nezkusit s tím něco udělat, aby to konečně začalo fungovat. A že bych chtěl pozvednout prestiž Senátu na kandidátní listině KSČM, s tím nemám jako bezpartijní žádný problém. Jestli se podaří současnou patovou situaci změnit tak, aby to bylo ku prospěchu většiny občanů ČR, je mi jedno, zda to bude cesta zrušení nebo transformace v zastupitelský orgán krajů.

O jaký ze senátních výborů byste se v případě zvolení chtěl ucházet a jakou konkrétní problematikou se v něm zabývat?

Vzhledem k mým pracovním zkušenostem (1989–1993 vševoj-
skový důstojník 3. motostřeleckého pluku v Lounech, 1993–1998
soukromý sektor, bezpečnostní agentura, obchod, 1999–2006
správní rada Odboru azylové a migrační politiky MV ČR, od kvě-
tna 2006 doposud vedoucí oddělení dopravně správních agend
v odboru dopravy Krajského úřadu Ústeckého kraje) bych to vi-
děl buď na ústavně právní výbor, případně na výbor pro zahra-
niční věci, obranu a bezpečnost, tam bych viděl své působení asi více přínosné, protože to je problema-
tika, kterou se průběžně a dlouhodobě zabývám. Nemám totiž rád, když se k nějakým otázkám – teď je
třeba již druhým rokem aktuální otázka migrace a bezpečnosti – vyjadřuje člověk, který v životě uprch-
líka na vlastní oči neviděl, nejednal s ním a nezná ani příslušné procedurální postupy při jejich přijímání.
Podobně je to se zbraněmi, což je dnes také hodně diskutovaná otázka, zejména ve vztahu k chystané
směrnici Evropské unie.

Jak byste z pozice senátora chtěl pomoci regionu, kde kandidujete?

Úloha senátora v jeho volebním obvodu by se měla odvíjet v první řadě od jeho pozice coby člena or-
gánu moci zákonodárné. To znamená, že by měl především zjistit konkrétní problémy občanů svého
volebního obvodu a následně svou činnost zaměřit na pokud možno efektivní řešení těchto problémů
na úrovni zákonodárného sboru, tj. Parlamentu České republiky. Možností, jak toto realizovat, je více, ale
k tomu je nutno přestat diskutovat o ničem a řešit konkrétní věci, především zapomenout na dělení levi-
ce, pravice a možná ještě něco státotvorného mezi tím. Uvedu relativně jednoduchý příklad, v Ústeckém
kraji je 7 senátních volebních obvodů, které mají rozličné politické zastoupení, když to vezmu od severu,
tak v Děčíně je senátor bez politické příslušnosti (za STAN), tady v Ústí jsou to Severočeši.cz (ve volebním
období 1998-2004 týž člověk za KSČM), v Litoměřicích ČSSD, v Teplicích ODS, v Mostě bez politické pří-
slušnosti (za Severočeši.cz), Chomutov je zastoupený KSČM a okres Louny zastupuje senátorka bez poli-
tické příslušnosti (za ANO 2011). Pokud tedy jde o problémy kraje, respektive jednotlivých okresů, mělo by

jít všechno ostatní stranou a začít řešit ty problémy, které se týkají konkrétně Ústeckého kraje. To se však příliš často nestává, a to je, podle mého názoru, jedna z otázek, která by se měla dostat na pořad jednání senátorů za Ústecký kraj. Musí jít ovšem o debatu konstruktivní, ne jen o plané žvatlání.

Nášemu prvnímu polistopadovému prezidentu nemůžete přijít na jméno. Co mu nejvíce vyčítáte?

Nebudu se zabývat dramaty zesnulého, spíše mi vadil jeho „sluníčkářsky zidealizovaný“ pohled na reálný život. Amnestií to začalo, přes likvidaci zbrojního průmyslu a přenechání zahraničních trhů jiným zemím a jejich firmám až po požehnání privatizačních vln, díky nimž došlo k rozkradení a znehodnocení miliardového majetku. Jako prezident tehdy měl hodně velkou autoritu, že kdyby chtěl, mohl s tím něco udělat, aby to nedopadlo tak, jako to dopadlo v režii Václava Klause.

A jak byste v roli prezidenta hodnotil Miloše Zemana?

Miloš Zeman je prezident hodně svérázný, celkově se mi líbí, ale některá jeho gesta i slovní projevy by si přeci jen mohl odpustit, tím mám na mysli například jeho neblaze proslulé vyjádření k ruské skupině Pussy Riot. Nejsem si zcela jistý, zda mu také nepoškozují jméno lidé, kteří jej obklopují, tím myslím třeba Vratislava Mynáře nebo Jiřího Ovčáčka, zcela selhala ochranka Hradu při trapné akci skupiny Ztohoven. Je to zatím jeho Hrad a jeho hradní posádka, tak by si tam mohl udělat lepší pořádek.

Již druhým rokem studujete doktorský studijní program, obor české dějiny na Filozofické fakultě UJEP, a současně zde působíte jako externí vyučující. Prozradíte nám, co je jedním z největších mýtů naší historie?

Řeknu vám na rovinu, že to je otázka, na kterou se nedá odpovědět jednoznačně. Každé historické období má „svůj“ mýtus, každý historik má svůj vlastní názor, jenž například odráží jeho specializaci na to či ono období. Další úhel pohledu může být třeba vojenský, náboženský, národnostní atd.

Už třeba počátky přemyslovské dynastie lze, vzhledem k absenci jakýchkoli relevantních archivních pramenů či jiných důkazů, označit za jeden velký mýtus, jakousi historickou „mlhu“, z níž až koncem devátého století začínají vystupovat konkrétní postavy knížete Bořivoje I. a jeho manželky svaté Ludmily, jejich synů Spytihněva a Vratislava (oba toho jména první) a konečně jejich vnuka svatého Václava. Mezi další velké mýty patří kupříkladu poslední boj „moravských“ pluků u letohrádku Hvězda v bitvě na Bílé Hoře, což je nesmysl, protože se jednalo pouze o námezdní vojáky v žoldu moravských stavů. Dalším „vojenským“ mýtem je tvrzení, že jsme se po Mnichovu v roce 1938 měli bránit. To projevovalo velkou životnost již před listopadem 1989, ale řada lidí to i dnes stále vnímá stejným způsobem. Jestli se toto tvrzení před listopadem opíralo o názor, že „by nám Sovětský svaz přišel na pomoc“, což neodpovídá realitě, dnes má tento názor oporu především v částečně rekonstruovaných objektech těžkého a lehkého opevnění. Pravda bude ale někde uprostřed – ano, měli jsme se důstojně bránit tak, jak to třeba udělali o rok a něco později Belgičané, protože bychom se dostali do pozice státu, který svůj boj prohrál, ale zachoval si důstojnost. Podobně by se dalo pokračovat i do jiných historických období, to by ale bylo na delší povídání...

Někteří označují okupaci v srpnu 1968 za jedno z největších traumat v novodobých dějinách naší země. Co se vám vybaví, když se řekne 21. srpen?

Osobně si moc nepamatuji, protože mi byl rok a půl, v každém případě to musel být pro československou veřejnost šok z něčeho, co tu ještě nebylo. Velké trauma to muselo být pro lidi, kteří zažili květen 1945, když nám tanky s rudou hvězdou přivezly osvobození (kromě západních a jižních Čech, tam měla vozidla hvězdy bílé) a po dalších 23 letech přijíždějí tanky se stejným označením, ne však jako osvoboditelé

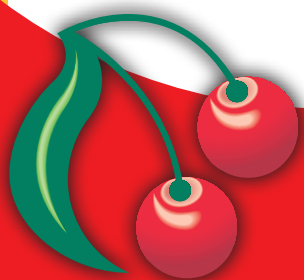

(i když řadoví vojáci Sovětské armády to tak vnímali), ale jako dobyvatelé. Bohužel, srpen 1968 představuje velké stigma, které se dodnes promítá do postojů české veřejnosti vůči všem ruskému, lidé si ale neuvědomují, že voják je voják a plní rozkazy, jinak jej čeká prokurátor. Srpen 1968, to byla vysoká hra špiček Kremlo v čele s Brežněvem, do které se nebylo možné aktivně zapojit, tj. klást odpor, díky čemuž si vstup spojeneckých vojsk (nešlo jen o Sověty, operace Dunaj se zúčastnily také armády Polska, Maďarska, Bulharska a omezeně také východního Německa) vyžádal relativně málo lidských obětí. Možná to zní nešikovně, ale představa, že by se proti síle půl milionu vojáků, kteří jeli „do války“ s 6500 tanky a podporou 800 letadel, aktivně postavila cca čtvrtmilionová Československá lidová armáda v mírové pohotovosti, u mě coby bývalého aktivního důstojníka vyvolává mrazení na zádech, protože to by nedopadlo dobře a lidské ztráty a materiální škody by byly mnohonásobně větší. Je ovšem fakt, že roky 1968 a 1938 nabízejí různým „historickým spekulantům“ určitou paralelu, to je však spíše otázka pro historický bulvár.

Má dnes srpen 1968 širší přesah než jedno z dat české historie, byť důležité?

Už jsem to určitým způsobem naznačil v předchozí odpovědi, ale klidně to zopakuji a možná upřesním. V září a říjnu 1938 jsme se určitě měli alespoň nějaký čas bránit, protože stále zde byla otevřena otázka, zda se někdo z našich „spojenců“ náhodou nerozhoupe a nezahájí válečné operace proti Německu; pokud jde o reakci SSSR na případné rozhodnutí československé vlády bránit republiku, zabýval jsem se touto problematikou v jednom ze speciálů Válka revue v rubrice Kdyby... (alternativní historie). Pokud jsme v srpnu 1968 nekladli ozbrojený odpor, byla to reakce naprosto odpovídající dané situaci – žádné jiné spojence jsme neměli. To, že nás tiše podporovaly Rumunsko, Jugoslávie a Albánie, mělo spíše morální význam, nikoli vojenský (třeba z důvodu absence společných hranic).

Abych se vrátil k původní otázce, srpen 1968 je podle mého názoru po téměř padesáti letech opravdu jen datum, jakých je v české historii mnoho. Snad proto, že je stále ještě relativně „čerstvé“, může vystupovat více do popředí, ale tak jak plyne čas, pamětníci odcházejí a současná generace zná tento dějinný moment jen z doslechu, z učebnic a z různých publicistických relací. Je to spíše otázka politického zadání, které významné historické události se budou připomínat a více medializovat a které se přejdou pouhým mlčením. Stačí si připomenout v tomto roce skutečně „promlčená výročí“ 15. březen 1939 (okupace zbytku Čech a Moravy), 9. květen 1945 (osvobození Prahy) apod. My bohužel neumíme udělat za historií tlustou čáru a připomínat si objektivně všechna významná výročí, ať už se pod ně „podepsali“ Přemyslovci, Lucemburkové, Jagellonci, Habsburkové, Masaryk a spol., komunisté nebo postsametoví politici (napříč politickým spektrem).

MOJE PRIORITY A NA CO SE CHCI V SENÁTU ZAMĚŘIT

- zefektivnění role Senátu coby „výstupní kontroly“ ve vztahu k přijímaným zákonům
- zvýšení vymahatelnosti práva – zajistit ochranu slabším a ohroženějším, např. dětem, seniorům, osobám ZTP apod.
- obecné zjednodušení správního řízení, např.:
 - u strategických staveb prováděných ve veřejném zájmu (dálnice D8) – vyloučit různé „ekologické“ brzdy, nebo
 - u přestupků v dopravě – zvyšování represí zločince ze silnic nedostane – narkomani a opilci prostě jednou provždy za volant nepatří
- zastavení snah Evropské unie a některých „tuzemských“ politiků o „odzbrojení“ občanů
- vícestranná objektivní orientace české zahraniční politiky – důraz položit na suverenitu České republiky a ochranu státních hranic
- eliminace pozitivní diskriminace vybraných skupin obyvatelstva – „Kdo nepracuje, ať se nepřežírá“
- konec tzv. „obročnictví“ – nikdo není superman, aby mohl důkladně a odpovědně vykonávat více funkcí současně
- když právní stát, tak se vším všudy – konec permanentních střetů moci zákonodárné a moci výkonné v jedné osobě, ministr nemůže být zároveň poslanec nebo senátor

Děkuji za Váš hlas.

JUDr. Mgr. Stanislav Körner

VOLTE ČÍSLO 7

S LIDMI PRO LIDI

Krajský výbor KSČM
Vás zve
na předvolební mítink
v pátek 30 září 2016. od 13.00 hodin
na Lidickém náměstí v Ústí nad Labem
Součástí programu bude vystoupení
EVY a VAŠKA

VOLTE ČÍSLO 7